

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	1105209474
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1105209474.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petříkovej a sudcov JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Jozefa Kolcuna, v právnej veci navrhovateľa C. O., bývajúceho v T., proti odporcom 1/ KOOOPERATÍVE poisťovni, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4 a 2/ E.A., bývajúcemu v D., zastúpenému JUDr. Pavlom Tamašim, advokátom v Žiline, Horný Váľ 31, o priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 74/2005, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 11. marca 2011 č. k. 12 C 74/2005-334 v časti výroku, v ktorej súd návrh voči odporkyni 1/ vo zvyšku zamietol, ako aj výroku, ktorým zamietol návrh voči odporcovi 2/ v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 24. mája 2012, sp. zn. 3 Co 275/2011 vo výrokoch, ktorými rozsudok súdu prvého stupňa v uvedených zamietajúcich výrokoch potvrdil, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky z a m i e t a .
Odporcom 1/, 2/ náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 11. marca 2011 č. k. 12 C 74/2005-334 (druhým v poradí) zaviazal odporkyňu 1/ zaplatiť navrhovateľovi 140 998,31 € a trovy konania v sume 15 524,83 € k rukám JUDr. Evy Borovskej, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh voči odporkyni 1/ zamietol. Návrh voči odporcovi 2/ zamietol. Odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal. Zároveň odporkyni 1/ uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok v sume 8 460 € a trovy štátu v sume 42,28 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa sa v prvom rade zaoberal námietkou premlčania, vznesenou odporcom 2/ a dospel k záveru, že je dôvodná. Podľa § 106 Občianskeho zákonníka je subjektívna lehota na náhradu škody dva roky a začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá a premlčí sa ak sa neuplatní v objektívnej premlčacej lehote, ktorá pri škode na zdraví upravená nie je. Pojem "kedy sa poškodený dozvie o škode" neznamena, možnosť takejto vedomosti, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť. Za takto preukázanú vedomosť súd považoval vyčíslenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo po prvýkrát vyčíslené posudkom o bolestnom MUDr. I. T. a

MUDr. T. M. 31. mája 2004. O tom, kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ dozvedel 26. novembra 2003, kedy bol odporca 2/ rozsudkom prvoinštančného súdu v Savare č. M 1238/03 uznaný vinným, že pri šoférovaní vozidla 14. júla 2002 zapríčinil navrhovateľovi zranenia na celom tele, pod vplyvom alkoholu, najneskôr však 6. decembra 2004, kedy podal na súde (správne vypracoval) svoj pôvodný návrh. Keď navrhovateľ uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví na súde voči odporcovi 2/ 7. novembra 2008 (č. I. 161), urobil tak po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej lehoty. Súd prvého stupňa preto návrh voči odporcovi 2/ zamietol. V odôvodnení ďalej uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu 11. marca 2005 domáhal voči odporkyni 1/ zaplata 7 575 000 Sk s 10 % úrokom z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplata, z titulu mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že 14. júla 2002 pri dopravnej nehode v Montbrovnn, na ceste č. RD 823 vo Francúzsku, ktorú zavinil vodič osobného motorového vozidla zn. E., E.A., utrpel mnohopočetné zranenia celého tela s trvalými následkami. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že škoda na zdraví navrhovateľa bola spôsobená aj jeho zaviniením a preto jej následky musí znášať pomerne. Spoluzavinenie navrhovateľa súd videl v tom, že navrhovateľ nastúpil do motorového vozidla s vodičom, ktorý bol pod vplyvom alkoholu, t. j. mohol dopravnej nehode zabrániť tým, že by do motorového vozidla s vodičom pod vplyvom alkoholu nenastúpil, alebo by tohto vodiča od šoférovania pod vplyvom alkoholu odhovoril. Navrhovateľ sa pre jazdu so šoférom pod vplyvom alkoholu rozhodol sám a preto musí znášať aj následky svojho rozhodnutia. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že nevedel, že odporca 2/ bol pod vplyvom alkoholu súd s poukazom na hladinu alkoholu v krvi odporcu 2/ zistenú po dopravnej nehode 1,82 promile a navrhovateľovu vlastnú opitosť vyhodnotil ako účelovú, s cieľom získať vlastný prospech. Súd pomer spoluzavinenia navrhovateľa ako spolujazdca, na vzniknutej škode na jeho zdraví, na základe uvedeného posúdil vlastnou úvahou na 50 %. V časti bolestného sa navrhovateľ domáhal 50 násobku bodového ohodnotenia za bolestné vyčíslené znalcom MUDr. J. K., CSc., pričom nesprávne svoj nárok odvodil z dvojnásobného zvýšenia 2440 bodov. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. zvýšenie vychádza zo základného počtu bodov, t. j. pri bolestnom z 1220 bodov. Navrhovateľ dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie bolestného videl v trvajúcich, nesmiernych a opakovaných bolestiach, ktorými trpel a trpí, a pre ktoré si chcel nechať amputovať nohu, ako aj v súbehu bolestivých zranení veľkého a ťažkého rozsahu. Súd prvého stupňa sa zaoberal otázkou, kedy došlo k stabilizácii zdravotného stavu navrhovateľa a ustálil obdobie vytrpenej bolesti. Dospel k záveru, že k stabilizácii zdravotného stavu navrhovateľa došlo 14. septembra 2005. Pri rozhodovaní o výške nároku navrhovateľa na bolestné v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. J. K., CSc., č. X/XXXX. z 25. novembra 2005, ktorým bolo bolestné navrhovateľa ohodnotené na 1220 bodov, čo predstavuje 146 400 Sk. Na základe vykonaného dokazovania, likvidačnou správou žalovanej 1/ z 13. septembra 2004, mal súd prvého stupňa za preukázané, že odporkyňa 1/ 18. novembra 2004 poskytla navrhovateľovi plnenie za bolestné vo výške 72 000 Sk, t. j. v maximálnej možnej výške podľa § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. bez zvýšenia v zmysle § 6 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. Súd prvého stupňa preto na rozdiel 74 400 Sk zaviazal odporkyňu 1/. Pokiaľ sa týka dôvodov osobitného zreteľa pre zvýšenie bolestného podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. vykonaným dokazovaním, výsluchom svedkov MUDr. I. T. a MUDr. J. K., CSc. dospel k záveru, že sú dané. S poukazom na navrhovateľom vytrpené bolesti, ktoré vyhodnotil ako mučivé stavy, dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok na 50 násobok bodového ohodnotenia za bolestné vyčíslené znalcom MUDr. J. K., CSc., je primeraný a vyčísli ho nasledovne: Podľa § 6 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. zvýšenie vychádza zo základného počtu bodov, t. j. (1220 bodov x 60 Sk) x 50 násobné zvýšenie = 3 660 000 Sk. K tomu pripočítal vyššie uvádzaných 74 400 Sk, ako rozdiel medzi bodovým ohodnotením vyčísleným MUDr. J. K., CSc. znaleckým posudkom č. X/XXXX. z 25. novembra 2005 a odporkyňou 1/ vyplateným plnením. Takto vyčíslené odškodnenie za bolesť v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., súd z dôvodu vyššie uvedeného záveru o spoluzavinení navrhovateľa vo výške 50 % znížil o túto čiastku a priznal navrhovateľovi z titulu bolestného 1 867 200 Sk, t. j. 61 979,49 €. Pokiaľ ide o sťaženie spoločenského uplatnenia súd prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ bol v dôsledku predmetného úrazu úplne vyradený z pracovného života vo veku 24 rokov, v čase keď si našiel výhodné zamestnanie vo Francúzsku a prišiel tak o možnosť finančne pomôcť aj svojim štyrom súrodencom, ktorí vyrastali ako siroti. Tým u navrhovateľa došlo ku kvalitatívnej zmene života a zmareniu jeho životných snov a cieľov. Naopak vyradenie z rodinného života navrhovateľa v konaní preukázané

nebolo, pretože navrhovateľ sa v priebehu konania 24. apríla 2010 oženil a dňa 12. augusta 2010 sa mu narodila dcéra Patrícia. Okresný súd uviedol, že nezistil ani dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia pre vyradenie zo spoločenského a športového života, pretože navrhovateľ nebol ani pred úrazom aktívnym športovcom a nebol aktívnym ani v spoločenskom živote. Na základe uvedeného sťaženie spoločenského uplatnenia navrhovateľa zvýšil o 1/3, t. j. o 33,33 násobok, zodpovedajúci vyradeniu navrhovateľa z pracovného života. Súd pri rozhodovaní o výške nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. vychádzal z dvoch znaleckých posudkov, znaleckého posudku MUDr. J. K., CSc., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia a jeho znaleckého posudku č. X/XXXX z 25. novembra 2005, ktorý sťaženie spoločenského uplatnenia vyčíslil na 1450 bodov a znaleckého posudku Doc. MUDr. P., znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria, č. 1/06 z 1. júna 2006, ktorý sťaženie spoločenského uplatnenia vyčíslil na 900 bodov, t. j. spolu na 2350 bodov. Odporkyňa 1/ uvedené znalecké posudky uznala v celom rozsahu. Základné odškodnenie predstavuje 2350 bodov x 60 Sk/hod = 141 000 Sk. Na základe vykonaného dokazovania, a to likvidačnou správou odporkyne 1/ z 13. septembra 2004, mal súd prvého stupňa za preukázané, že odporkyňa 1/ 18. novembra 2004 poskytla navrhovateľovi plnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 79 500 Sk. Na rozdiel 61 500 Sk zaviazal odporkyňu 1/ a z vyššie uvedených dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. znalcami vyčíslené sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšil o 33,33 násobok, za úplné vyradenie navrhovateľa z pracovného života, takto: 1250 bodov x 60 Sk/hod x 33,33 násobok = 4 699 530 Sk. Takto vyčíslené sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. vo výške 61 500 Sk + 4 699 530 Sk = 4 761 030 Sk, súd rovnako ako pri bolestnom z dôvodu vyššie uvedeného záveru o spoluzavinení navrhovateľa znížil o 50 % a priznal navrhovateľovi z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia 2 380 515 Sk, t. j. 79 018,62 €. Súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 10 % úroku z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, ako predčasne podaný, keďže k takémuto omeškaniu ešte nedošlo. Súd zamietol tiež návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 9 % úroku z omeškania zo sumy 88 500 Sk od 28. júla 2004 (rozdiel medzi 240 000 Sk - maximálnym odškodnením upraveným v § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. a skutočným odškodnením 151 500 Sk vyplateným odporkyňou 1/) ako nedôvodný. Odporkyňa 1/ poskytla navrhovateľovi plnenie v súlade s § 6 ods. 1 a § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. na základe navrhovateľom predložených posudkov o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia MUDr. I. T., lekára úrazového oddelenia L., potvrdených primárom MUDr. T. M.. Odporkyni 1/ z § 6 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. nevyplyvala povinnosť, ale len možnosť primerane zvýšiť sumu zodpovedajúcu základnému počtu bodov zistenému lekárom až na dvojnásobok a preto k omeškaniu odporkyne 1/ s vyplatením tejto čiastky prísť nemohlo. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal vo veci čiastočný úspech, priznal plnú náhradu trov konania, pretože rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. O trovách konania úspešného odporcu 2/ rozhodol podľa § 150 O.s.p. a úspešnému odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal, keď dôvody osobitného zreteľa videl v predmete sporu, keď predmetom konania bol nárok, o ktorom podľa zákona rozhoduje súd. O povinnosti odporkyne 1/ zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. O trovách štátu rozhodol podľa § 148 O.s.p. a na ich úhradu zaviazal neúspešnú odporkyňu 1/.

Krajský súd v Bratislave na odvolania navrhovateľa a odporkyne 1/ rozsudkom (druhým v poradí) z 24. mája 2012 sp. zn. 3 Co 275/2011 rozsudok súdu prvého stupňa v časti o povinnosti odporkyne 1/ zaplatiť navrhovateľovi sumu 79 018,62 € (titulom sťaženia spoločenského uplatnenia) a v časti, ktorou zamietol návrh vo zvyšku voči odporkyni 1/ ako aj v časti, ktorou zamietol návrh voči odporcovi 2/ potvrdil. Rozsudok súdu prvého stupňa v časti 61 979,49 € (titulom bolestného), trov konania navrhovateľa a trov štátu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že správne súd prvého stupňa postupoval, keď pri rozhodovaní o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodov hodných osobitného zreteľa vychádzal z úvahy, že plnohodnotný život človeka predstavuje 100 % a skladá sa z pracovného života, rodinného a spoločensko-záujmového života. Navrhovateľ bol v dôsledku úrazu úplne vyradený z pracovnej činnosti vo veku 24 rokov. V konaní však nebolo preukázané jeho vyradenie z rodinného života, keďže sa navrhovateľ v priebehu konania oženil a 12. augusta 2010 sa mu narodila dcéra. Taktiež neboli dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia pre vyradenie zo spoločenského a športového života, keďže ani pred úrazom navrhovateľ nebol aktívnym športovcom a nebol aktívny ani v spoločenskom živote. Súd prvého stupňa

sťaženie spoločenského uplatnenia navrhovateľa zvýšil o 1/3, teda o 33,33 násobok, zodpovedajúci vyradeniu navrhovateľa z pracovného života. S uvedeným záverom súdu pri hodnotení zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia navrhovateľa sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. K určeniu rozsahu spoluzavinenia navrhovateľa odvolací súd hodnotil jeho konanie aj z hľadiska ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré zakotvuje všeobecnú preventívnu povinnosť počínať si tak, aby sa nikomu neškodilo (*neminem laedere*). Toto ustanovenie upravuje prípad, keď škodu síce spôsobila iná osoba (škodca - zodpovednostný subjekt), ale súčasne bola spôsobená aj zavinením poškodeného. Odvolací súd ďalej hodnotil spoluzavinenie aj z hľadiska § 441 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že bolo nesporné preukázané, že navrhovateľ a odporca 2/ sa zúčastnili spoločne oslavy, kde obaja požívali alkoholické nápoje. Tvrdenia navrhovateľa, že odporca 2/ nebude piť zostali iba v polohe tvrdenia. Nepreukázal takúto dohodu, ako ani nepreukázal, že si počas celého večera (celej noci) nevšimol, že by alkoholické nápoje odporca 2/ požíval. Ak by aj tak bolo, musel by si pri nastupovaní do auta v ranných hodinách všimnúť, či alkoholické nápoje požíval, alebo nie. V takomto prípade by nebolo správne, aby za škodu zodpovedal jeden alebo druhý. Odvolací súd považoval za vysokú nezodpovednosť samotného poškodeného (navrhovateľa), ak súhlasil s odvozom autom, ktoré riadil odporca 2/ potom, ako tento požil alkoholické nápoje. Uviedol, že navrhovateľ je rovnako zodpovedný za následky spôsobenia škody, lebo svojím zavineným konaním prispel k vzniku škody. Odvolací súd sa stotožnil aj so zamietnutím návrhu v časti o zaplatenie 10 % úroku z omeškania ročne od 4. dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia. Podľa jeho názoru je správny záver súdu prvého stupňa, že k omeškaniu ešte nedošlo. Taktiež sa stotožnil aj so zamietnutím návrhu v časti zaplatenia 9 % úroku z omeškania zo sumy 88 500 Sk od 28. júla 2004. K odvolacej námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa pochybil, keď návrh voči odporcovi 2/ zamietol z dôvodu, že nárok navrhovateľa voči odporcovi 2/ je premlčaný, odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa poukázal na to, že navrhovateľ uplatnil svoj nárok na náhradu škody na zdraví na súde voči odporcovi 2/ 7. novembra 2008 (č. l. 161) a urobil tak po uplynutí zákonnej dvojročnej premlčacej lehoty (§ 106 OZ). O tom kto za škodu zodpovedá sa navrhovateľ dozvedel 26. novembra 2003, kedy bol odporca 2/ rozsudkom prvoinštančného súdu v Savare č. M 1238/03 uznaný vinným, že pri šoférovaní vozidla 14. júla 2002 zapríčinil navrhovateľovi zranenia na celom tele pod vplyvom alkoholu, najneskôr však dňa 6. decembra 2004, kedy podal na súd svoj pôvodný návrh. Odvolací súd napadnutý výrok rozsudku v časti 61 979,49 € (titulom bolestného) pre nepreskúmateľnosť zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa nároku navrhovateľa na mimoriadne zvýšenie bolestného na 50 násobok je nepreskúmateľné, keďže nie je zistiteľné akými úvahami sa súd riadil pri posudzovaní primeranosti zvýšenia bolestného na 50 násobok. Priznaný násobok podľa názoru odvolacieho súdu nebol dostatočne odôvodnený. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku v časti 61 979,49 € (titulom bolestného), musel odvolací súd zrušiť i výrok o trovách konania a trovách štátu.

Okresný súd Bratislava I následne rozsudkom (tretím v poradí) zo 16. novembra 2012 č. k. 12 C 74/2005-451 opätovne zaviazal odporkyňu 1/ zaplatiť navrhovateľovi 61 979,49 € (titulom bolestného) a trovy konania 18 954,84 € k rukám JUDr. Evy Borovskej, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporkyňu 1/ zároveň zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I súdny poplatok 8 460 € a trovy konania štátu 42,28 €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 11. marca 2011 č. k. 12 C 74/2005-334 v časti výroku, v ktorej súd návrh voči odporkyni 1/ vo zvyšku zamietol, ako aj výroku, ktorým zamietol návrh voči odporcovi 2/ v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 24. mája 2012, sp. zn. 3 Co 275/2011 vo výrokoch, ktorými rozsudok prvého stupňa v uvedených zamietajúcich výrokoch potvrdil, podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutia v uvedených častiach zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor Slovenskej Republiky v odôvodnení svojho mimoriadneho dovolania uviedol, že odvolací súd nesprávne postupoval, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti 61 979,48 € z titulu bolestného zrušil a vrátil na nové konanie, pričom v časti, v ktorej súd prvého stupňa nárok z titulu bolestného zamietol v časti prevyšujúcej sumu 61 979,48 € potvrdil, čím odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom (vada v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.). Uviedol, že nie je možné, aby súdy právoplatne najprv rozhodli o časti nároku na bolestné, ktoré navrhovateľovi nepatrí a až následne po vrátení veci súdu prvého stupňa rozhodovali o nároku na bolestné, ktoré navrhovateľovi patrí. V dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu,

súd prvého stupňa opätovne rozhodoval o nároku na bolestné v časti 61 979,49 €, opätovne posúdil nárok navrhovateľa na bolestné tak, že mu patrí v sume 61 979,49 €, ale v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil zamietajúcu časť bolestného, súd prvého stupňa nemohol rozhodovať o zvyšku nároku, keďže v tejto časti nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť, a tým došlo k vytvoreniu prekážky res iudicata (vada v mysle § 237 písm. d/ O.s.p.). Ďalej uviedol, že rozhodnutím odvolacieho súdu v časti bolestného, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a v dôsledku ktorého už súd prvého stupňa pri opätovnom rozhodovaní nemohol rozhodnúť o zvyšku nároku na bolestné, bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím je daný dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti zvýšenia odškodnenia za bolesť, generálny prokurátor nepovažoval názor súdu o určení základného počtu bodov a tomu zodpovedajúcej sumy náhrady za správny. Bolestné navrhovateľa bolo stanovené sumou 2440 bodov po jeho zvýšení podľa § 6 ods. 1, 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., príloha A bod I. Súd však za základný počet bodov považoval sumu 1220 bodov, z ktorej pri rozhodovaní vychádzal. Keďže súd prvého stupňa v danej veci do základného počtu bodov pre hodnotenie bolestného nezahrnul aj zvýšenie odškodnenia za bolesť podľa prílohy A bod I. ods. 6, 7 vyhlášky č. 32/1965 Zb. správne použitý právny predpis nesprávne vyložil a preto jeho rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení, čím je daný dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Ďalej generálny prokurátor namietal, že súd rovnako nesprávne postupoval, keď aplikoval § 415 a § 441 Občianskeho zákonníka, keďže tým porušil cieľ smernice č. 90/232/EHS, ktorá zakazuje aplikáciu ustanovení, ktoré by vylučovali cestujúceho z poisťného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu. Konštatoval, že nie je možné dať na rovnakú úroveň zodpovednosť vodiča, ktorý viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom vedel, že po požití alkoholu bude viesť motorové vozidlo a rovnako musel mať vedomosť, že môže tak ohroziť seba, spolujazdcov ako aj iných účastníkov cestnej premávky a zodpovednosť spolujazdca, ktorý síce požil alkohol a sadol do motorového vozidla ako spolujazdec, avšak ktorý týmto svojím konaním neporušil žiadne zákonné ustanovenia o premávke na pozemných komunikáciách. Rovnako nebola naplnená požiadavka zavinenia poškodeného ako základného predpokladu pre aplikáciu § 441 Občianskeho zákonníka. Generálny prokurátor napokon namietal, že súdy nesprávne posúdili aj otázku premlčania nároku voči odporcovi 2/, pričom porušili ustanovenia zákona č. 381/2001 Z.z., keďže nie je možné, aby bol nárok navrhovateľa premlčaný voči škodcovi, keď bol riadne a včas uplatnený voči poisťovateľovi. Ak zákonodarcia umožnil poškodenému zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, nie je možné, aby sa navrhovateľ realizáciou svojho práva ocitol v horšom právnom postavení, ako keby si nárok uplatňoval priamo voči škodcovi. Ak sa v zmysle § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi uplatní rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila, je potrebné uvedené ustanovenie aplikovať analogicky i na opačný prípad. Ak bol teda nárok navrhovateľa včas uplatnený u poisťovateľa je potrebné ho považovať za včas uplatnený aj u samotného škodcu, keďže uplatnením nároku voči poisťovateľovi sa považuje nárok za uplatnený priamo voči škodcovi.

Odporkyňa 1/ vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou uvedenou v rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 16. novembra 2012 č. k. 12 C 74/2005-451 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. mája 2012 sp. zn. 3 Co 275/2011. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a zaviazal navrhovateľa k úhrade trov konania.

Navrhovateľ a odporca 2/ sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.) na dovolacom súde v určenej lehote (§ 243g O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré môže napadnúť týmto opravným prostriedkom, preskúmal napadnuté rozhodnutia bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadnemu dovolaniu nemožno vyhovieť.

Podľa ustanovenia § 243e ods. 2 O.s.p. mimoriadne dovolanie možno podať len proti tomu výroku súdneho rozhodnutia, ktoré účastník konania, osoba dotknutá týmto rozhodnutím namieta.

Podľa odseku 3 tohto ustanovenia generálny prokurátor Slovenskej republiky nie je viazaný rozsahom podnetu v prípadoch, v ktorých ani dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania (§ 242 ods. 2

O.s.p.).

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania ako aj zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/, e/ a g/ O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či konanie nebolo postihnuté vadami v zmysle § 237 písm. d/ a f/ O.s.p. Generálny prokurátor namietal v mimoriadnom dovolaní, že rozhodnutím odvolacieho súdu v časti bolestného, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a v dôsledku ktorého už súd prvého stupňa pri opätovnom rozhodovaní nemohol rozhodnúť o zvyšku nároku na bolestné (čím došlo k vytvoreniu prekážky res iudicata), bola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čím je daný dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/, b/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa návrhom podaným na súde prvého stupňa 11. marca 2005 (vyhotovenom 6. decembra 2004) domáhal voči odporkyni 1/ náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 50 násobku výšky plnenia odporkyne 1/ vyjadreného sumou 151 500 Sk, teda sumy 7 575 000 Sk s úrokom z omeškania. Uznesením z 15. februára 2006 č. k. 12 C 74/2005-65 súd pripustil zmenu návrhu tak, že odporkyňa 1/ je povinná zaplatiť navrhovateľovi titulom mimoriadneho

zvýšenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 14 218 500 Sk s 10 % úrokom z omeškania ročne od 4-tého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, 9 % úroku z omeškania zo sumy 88 500 Sk od 28.7.2004 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. K pripusteniu zmeny návrhu došlo na návrh navrhovateľa po tom, čo si dal vypracovať znalecké posudky MUDr. J. K. X/XXXX z 25. novembra 2005 a Doc. MUDr. P. E., CSc. zo 6. januára 2006. Podaním z 5. januára 2008 navrhovateľ navrhol pripustiť do konania ako odporcu 2/ E.A. a oboch odporcov zaviazat' k plneniu spoločne a nerozdielne a súd o tomto návrhu rozhodol uznesením z 3. júla 2009 č. k. 12 C 74/2005-170. Týmto boli určení účastníci konania a predmet konania, ktorý bol vymedzený skutkovými tvrdeniami. Uvedené podmienky nastali nezmenené v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa rozsudkom z 11. marca 2011 č. k. 12 C 74/2005-334, v čase rozhodnutia odvolacieho súdu rozsudkom z 24. mája 2012 sp. zn. 3 Co 275/2011. Z obsahu spisu nemožno vyvodiť (a nevyplýva to ani z mimoriadneho dovolania), že uvedeným rozhodnutiam súdov prvého stupňa a odvolacieho predchádzali rozhodnutia súdov v nejakých totožných veciach, a že teda tu ide o prekážku veci právoplatne rozhodnutú. Preto dovolací súd uzavrel, že v danej veci neexistuje prekážka veci už právoplatne rozhodnutej

Pre úplnosť dovolací súd podotýka, že súd prvého stupňa rozsudkom zo 16. novembra 2012 č. k. 12 C 74/2005-451, ktorým zaviazal odporkyňu 1/ zaplatiť navrhovateľovi sumu 61 979,49 € (titulom bolestného) a nahradiť mu trovy konania taktiež nerozhodol o veci, kde by jestvovala prekážka veci rozhodnutej. Tento rozsudok sa týka časti návrhu navrhovateľa, v ktorej odvolací súd zrušil pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa a súd prvého stupňa ho odôvodnil navyše oproti pôvodnému odôvodneniu tým, že zvlášť mučivý stav navrhovateľa je podľa úvahy súdu dôvodom na 100 násobné, t. j. maximálne zvýšenie bolestného podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., no pretože si navrhovateľ uplatnil návrh iba na 50 násobné mimoriadne zvýšenie, súd mu priznal len takto uplatnené zvýšenie bolestného, pretože nemohol priznať viac ako bolo uplatnené.

Dovolací súd tiež dospel k záveru, že nie je opodstatnená ani námietka generálneho prokurátora týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 a ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch uvedených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal, a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Výklad opodstatnenosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku má obsahovať odôvodnenie rozsudku. Účelom odôvodnenia je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Citované ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porovnaj *Georgiadis c/a Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c/a Francúzsko* z 19. februára 1998).

Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd náležite odôvodnil svoje rozhodnutie. Riadne skutkovo a právne vymedzil, prečo rozsudok súdu prvého stupňa v časti potvrdil a odôvodnil, prečo rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti nároku navrhovateľa na mimoriadne zvýšenie na 50 násobok považuje za nepreskúmateľné. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nadväzujúce na dôvody rozsudku súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp. zn. I. ÚS 188/2006). Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím súdov prvého stupňa a odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade ani podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Mimoriadne dovolanie ako ďalšie dovolacie dôvody uvádza nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa vo vzťahu k určeniu základného počtu bodov a tomu zodpovedajúcej sumy náhrady za bolesť. Bolesť navrhovateľa bolo stanovené sumou 2440 bodov po jeho zvýšení podľa § 6 ods. 1, 2 vyhlášky č. 32/1965 Zb., príloha A bod I. Súd však za základný počet bodov považoval sumu 1220 bodov, z ktorej pri rozhodovaní vychádzal. Keďže súd prvého stupňa v danej veci do základného počtu bodov pre hodnotenie bolestného nezahrnul aj zvýšenie odškodnenia za bolesť podľa prílohy A bod I. ods. 6, 7 vyhlášky č. 32/1965 Zb., podľa názoru generálneho prokurátora, správne použitý právny predpis nesprávne vyložil a preto jeho rozhodnutie nie je v tomto smere správne a spočíva v nesprávnom právnom posúdení.

V prejednávanej veci pri určovaní náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia súd správne vychádzal z vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení účinnom v čase vzniku škody (por. § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z.).

Podľa § 1 vyhlášky, bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia spôsobené úrazom, chorobou z povolania alebo iným poškodením na zdraví (ďalej len "poškodenie na zdraví") sa odškodňujú jednorazovo.

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky, odškodnenie za bolesť sa poskytuje za bolesti spôsobené poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov, a to podľa zásad a sadzieb ustanovených v prílohe tejto vyhlášky. Odškodnenie za bolesť musí byť primerané povahe poškodenia na zdraví a priebehu liečenia.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky, sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodňuje, ak poškodenie na zdraví má preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len "následky"). Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti.

Podľa § 6 ods. 1 vyhlášky, pri odškodňovaní sťaženia spoločenského uplatnenia sa vychádza zo základného počtu bodov, ktorým bolo toto sťaženie ohodnotené v lekárskom posudku.

Podľa § 6 ods. 2 vyhlášky, suma zodpovedajúca základnému počtu bodov zistenému lekárom sa primerane zvýši až na dvojnásobok podľa predpokladov, ktoré poškodený vo veku, v ktorom bol poškodený na zdraví, mal pre uplatnenie v živote a v spoločnosti a ktoré sú v dôsledku poškodenia obmedzené alebo stratené. Týmto predpokladmi sa rozumie najmä možnosť uplatniť sa v rodinnom, politickom, kultúrnom a športovom živote a možnosť voľby povolania a ďalšieho sebazvedávania; pritom sa prihliada na to, či ide o muža alebo ženu a pri odstrániteľnosti trvalých následkov aj na upozornenie lekára podľa § 10.

Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky, výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia sa

určuje sumou 60 Sk za jeden bod.

Podľa § 7 ods. 2 vyhlášky, celková výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia na zdraví nesmie presiahnuť sumu 240 000 Sk; z toho odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk.

Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky, v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2.

Rozsah a spôsob poškodenia zdravia, jeho závažnosť, priebeh liečenia vrátane náročnosti použitej liečby a vzniknuté komplikácie sú zohľadnené už pri určení základného bodového ohodnotenia bolesti v medziach sadzieb stanovených v prílohe vyhlášky.

Zásady pre hodnotenie za bolesť sú uvedené v prílohe A., bod I. vyhlášky a sadzby pre hodnotenie bolestného pri úrazoch v prílohe B. bod I. vyhlášky. Podľa prílohy A., bod I. ods. 2 vyhlášky, lekár podávajúci posudok ohodnotí poškodenie na zdraví počtom bodov podľa ďalej ustanovených sadzieb. Podľa ods. 6, hodnotenie poškodenia na zdraví vykonané podľa odsekov 2 až 4 sa zvýši až o polovicu, ak a/ došlo k infekcii rany (s výnimkou tetanu); ohodnotenie možno zvýšiť len za to zranenie, ktorého doba liečenia sa infekciou predĺžila, b/ poškodenie na zdraví vyžadovalo bolestivejší spôsob liečby, ako sú opätovné transfúzie a infúzie, alebo pri liečbe nastali komplikácie, ako sú zápal žíl, preležaniny, zápal pľúc a pod., c/ povaha zranenia si vyžiadala operačný výkon, pričom za operačný výkon sa nepovažujú injekcie, punkcie kĺbu, hrudníka a abscesov, infúzie a transfúzie; toto zvýšenie sa však nevykoná, ak operačný výkon je už uvedený a hodnotený v základnej sadzbe pre príslušné poškodenie. Podľa ods. 7, pri súbehu dôvodov pre zvýšenie uvedených v odseku 6 možno odškodnenie za bolesť zvýšiť najviac na dvojnásobok základnej sadzby. Taký posudok možno však vydať iba vtedy, ak ho potvrdil prednosta príslušného odborného oddelenia alebo jeho zástupca. Výsledný takto stanovený počet bodov potom predstavuje základné bodové ohodnotenie bolestného (por. tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 175/2009, 3 Cdo 64/2008, 3 Cdo 72/2008, 3 Cdo 229/2008, 5 Cdo 27/2008).

V prejednávanej veci z posudku o bolestnom z 25. novembra 2005 (znalec MUDr. K., CSc.) vyplýva, že lekár pri hodnotení bolestného po úraze vychádzal zo základného počtu bodov ako sú stanovené pod písm. B bod I. prílohy vyhlášky, ktoré u všetkých položiek (okrem položky 300b) znížil na 3/4 a položky 232c a 164b použil dvakrát, čo aj odôvodnil a celkový počet bodov bol ustanovený na 1220 bodov.

Súdom ustanovený znalec vo svojom znaleckom posudku ohodnotil bolestné navrhovateľa základným počtom bodov 1220 (ktorú výšku generálny prokurátor v dovolaní ani navrhovateľ v konaní nespochybnil) v zmysle zásad pre hodnotenie za bolesť uvedených v prílohe A., bod I. vyhlášky a sadzieb pre hodnotenie bolestného pri úrazoch v prílohe B. bod I. vyhlášky. Pokiaľ však znalec takto celkom stanovený počet bodov s poukazom na zásady pre hodnotenie uvedené v prílohe A. bod I. vyhlášky a jeho ods. 6 písm. b/, c/, a ods. 7 zvýšil na dvojnásobok celkového počtu bodov, dostal sa mimo limitov práva, pretože takéto zvýšenie možno priznať iba so súhlasom prednostu príslušného odborného oddelenia alebo jeho zástupcu, kedy by takto stanovený počet bodov predstavoval základné bodové ohodnotenie bolestného. V prejednávanej veci totiž zvýšenie bodového hodnotenia na dvojnásobok nepotvrdil prednosta oddelenia. Zvýšenie bodového hodnotenia znalcom na dvojnásobok celkového počtu bodov bolo preto v predmetnej veci potrebné posudzovať len ako odporúčanie znalca poskytnúť navrhovateľovi odškodnenie za vytrpenú bolesť vo výške dvojnásobku podľa ustanovenia § 6 ods. 2 vyhlášky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 10/2013). Námitka generálneho prokurátora, že súd prvého stupňa do základného počtu bodov pre hodnotenie bolestného nezahrnul aj zvýšenie odškodnenia za bolesť podľa prílohy A. bod I. ods. 6 a 7 vyhlášky, tak nebola dôvodná.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky ďalej namietal, že súdy nižšieho stupňa nesprávne aplikovali ustanovenia § 415 a § 441 Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú všeobecnú preventívnu zodpovednosť a spoluzodpovednosť, pričom nedostatočne aplikovali ustanovenia týkajúce sa objektívnej zodpovednosti za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky osôb vykonávajúcich dopravu a súčasne neprihliadli na právnu úpravu Európskej únie, a to najmä na smernice Rady č. 90/232/EHS a č. 2005/14/ES. Uviedol, že smernice zakazujú aplikáciu ustanovení, ktoré by vylučovali cestujúceho z poisťného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu.

V zmysle ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka je každý povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

V zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES vo svojom osemnástom bode uviedla, že najväčším úspechom platných právnych predpisov je zahrnutie každého cestujúceho vo vozidle do poistného krytia. Tento cieľ by bol ohrozený, keby vnútroštátne právne predpisy alebo akékoľvek zmluvné ustanovenie obsiahnuté v poistnej zmluve vylučovalo cestujúcich z poistného krytia, pretože vedeli alebo mali vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky. Cestujúci obyčajne nedokáže správne zhodnotiť hladinu intoxikácie vodiča. Cieľ odradenia osôb od toho, aby viedli vozidlo, keď sú pod vplyvom omamných látok, sa nedosiahne znížením poistného krytia pre cestujúcich, ktorí sú poškodenými pri nehodách motorových vozidiel. Krytie týchto cestujúcich v rámci povinného poistenia motorového vozidla nepredurčuje zodpovednosť, ktorú na seba mohli prevziať podľa platných vnútroštátnych právnych predpisov, ani úroveň stanovenia výšky odškodného škôd pri konkrétnej nehode.

V súčasnom komunitárnom práve problematiku poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel upravuje smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES zo 16. septembra 2009. Touto smernicou bola v záujme jasnosti a prehľadnosti zrušená a nahradená doterajšia právna úprava danej problematiky, ktorá bola upravená opakovane, podstatným spôsobom zmenenými a doplnenými smernicami Rady č. 72/166/EHS, 84/5/EHS, 90/232/EHS, 2000/26/ES a smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/14/ES. Generálny prokurátor vo svojom mimoriadnom dovolaní súdom nižšieho stupňa vyčítal aj to, že pri svojom rozhodovaní neprihliadli na smernicu Rady č. 90/232/EHS (účinnú od 18. mája 1990 a zrušenú 27. októbra 2009) a smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/14/ES (účinnú od 11. júna 2005 a zrušenú 27. októbra 2009). Práve druhá spomínaná smernica si vo svojom pätnástom bode po prvý raz stanovila za cieľ zahrnúť každého cestujúceho vo vozidle do poistného krytia. Uviedla, že tento cieľ by bol ohrozený, keby vnútroštátne právne predpisy alebo akékoľvek zmluvné ustanovenia obsiahnuté v poistnej zmluve vylučovalo cestujúcich z poistného krytia, pretože vedeli alebo mali vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky. Generálny prokurátor sa podľa obsahu mimoriadneho dovolania dovoľával aplikácie práve tohto cieľa smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/14/ES.

K základným princípom vymedzujúcim kategóriu právneho štátu, ktorým je aj Slovenská republika (porov. článok 1 ústavy), patrí princíp ochrany dôvery občanov v právo a s tým súvisiaci princíp zákazu spätnej účinnosti (retroaktivity) právnych noriem. Hoci zákaz retroaktivity právnych noriem je v článku 40 ods. 6 Listiny základných práv a slobôd výslovne upravený len pre oblasť trestného práva (podľa uvedeného ustanovenia trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, a neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejší), je nutné z článku 1 ústavy vyvodit' pôsobenie tohto zákazu aj pre ďalšie odvetvia práva (por. nález Ústavného súdu ČR zo 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96, publikovaný pod č. 63/1997 Zb. a uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu, zväzok 7, nález č. 13). Akcent kladený na zákaz retroaktivity právnych noriem ako na jeden zo základných prvkov právneho štátu pramení z požiadavky právnej istoty. Zákaz retroaktivity spočíva v tom, že podľa súčasnej právnej normy zásadne nie je možné posúdiť ľudské správanie, právne skutočnosti alebo právne vzťahy, ktoré sa uskutočnili skôr, než právna norma nadobudla účinnosť. Zákaz retroaktivity právnych noriem vychádza z princípu, podľa ktorého každý musí mať možnosť vedieť, ktoré konanie je zakázané, aby mohol za porušenie tohto zákazu niesť zodpovednosť. Tento zákaz súvisí i s funkciou právnych noriem, ktoré svojim adresátom ukladajú, ako sa majú správať po ich účinnosti, a preto zásadne platí len do budúcnosti. Retroaktivita má totiž za následok, že v čase, keď subjekt právne významne koná nemôže vedieť, aké právne dôsledky jeho správania vyvolá podľa budúceho retroaktívneho právneho predpisu.

Problematiky zákazu retroaktivity právnych noriem sa dotkol už Ústavný súd ČSFR vo svojom náleze z 10. decembra 1992 sp. zn. Pl. ÚS 78/92 (pozri Zbierka uznesení a nálezov Ústavného súdu ČSFR, 1992, č. 15), v ktorom uviedol, že princípy právneho štátu vyžadujú pri každom možnom prípade retroaktivity jej výslovne vyjadrenie v ústave alebo v zákone s cieľom vylúčiť možnosť retroaktívnej interpretácie zákona a zároveň vyžadujú v zákone vyriešiť s retroaktivitou späté dôsledky tak, aby nadobudnuté práva boli riadne chránené. Nepripustnosť retroaktivity a retroaktívneho výkladu právnych noriem zdôraznil Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze PL. ÚS 16/95, podľa ktorého k znakom právneho štátu

neoddeliteľne patrí princíp právnej istoty a ochrany dôvery občana v právo; tento postup zahŕňa zákaz retroaktivity právnych noriem, resp. ich retroaktívneho výkladu.

Rovnako sa ani právo EÚ neaplikuje retroaktívne, teda pokiaľ to jasne nevyplýva z výslovného ustanovenia (príslušnej právnej normy EÚ), ktoré by tvrdilo opak. Nová hmotnoprávna úprava práva EÚ sa všeobecne neaplikuje na situácie, ktoré nastali pred nadobudnutím účinnosti novej právnej úpravy. Súdny dvor EÚ preto v tomto ohľade zakazuje, aby nová právna úprava založila svoje právne účinky pre obdobie pred svojou vlastnou publikáciou (porovnaj napr. rozsudok z 25. januára 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, bod 20; rozsudok z 25. januára 1979, Decker, 99/78, Recueil, s. 101, bod 3; rozsudok z 29. apríla 2004, Sudholz, C-17/01, Recueil, s. I-4243, bod 33).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že právo EÚ na území členského štátu je účinné okamžite (až) od jeho pristúpenia k EÚ. Tento princíp je možné odvodiť zo samého Aktu o podmienkach pristúpenia Českej republiky, Estónskej republiky, Cyperskej republiky, Lotyšskej republiky, Litovskej republiky, Maďarskej republiky, Maltskej republiky, Poľskej republiky, Slovinskej republiky a Slovenskej republiky a o úpravách zmlúv, na ktorých je založená Európska únia, ktorý vo svojom čl. 2 ustanovuje, že odo dňa pristúpenia budú ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením záväzné pre nové členské štáty a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte.

Z hore uvedeného vyplýva, že na posudzovanie právnych skutočností z hľadiska hmotného práva sa aplikujú právne normy platné a účinné v čase, keď k posudzovaným právnym skutočnostiam došlo. Ako bolo uvedené vyššie, právo EÚ je na území členského štátu účinné okamžite od jeho pristúpenia k Európskej únii. Slovenská republika vstúpila do Európskej únie 1. mája 2004 a už od tohto momentu zabezpečuje plnenie záväzkov vyplývajúcich z práva ES/EÚ prostredníctvom jeho aplikácie slovenskými súdmi a ďalšími orgánmi aplikácie práva. V súdnej veci k dopravnej nehode (posudzovanej právnej skutočnosti), pri ktorej navrhovateľ utrpel zranenia na celom tele, došlo 14. júla 2002. Súd nižšieho stupňa preto boli povinné pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa voči odporcom skúmať hmotnoprávne podmienky pre priznanie náhrady škody na zdraví v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej na území Slovenskej republiky k 14. júlu 2002. Generálny prokurátor preto neopodstatnene vytýkal súdom nižšieho stupňa, že pri svojom rozhodovaní neprihliadli na právnu úpravu Európskej únie, a to najmä na smernice Rady č. 90/232/EHS a č. 2005/14/ES, keďže právo EÚ v čase posudzovanej právnej skutočnosti nebolo na území Slovenskej republiky platné a účinné. Dovolací súd navyše poznamenáva, že smernica Rady č. 2005/14/ES (ktorej cieľov sa generálny prokurátor dovoľával) nadobudla účinnosť až 11. júna 2005. Aj z tohto dôvodu, ju na posudzovanie právnej skutočnosti, ktorá nastala 14. júla 2002 nemožno aplikovať. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že z predmetných smerníc nevyplyva, že by bola pripustená ich retroaktívna aplikácia.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky ďalej namietal nesprávnu aplikáciu ustanovení § 415 a § 441 Občianskeho zákonníka.

Ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka vyjadruje všeobecnú prevenčnú povinnosť, ktorá sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov, a vzťahuje sa samozrejme aj na toho, komu riziko vzniku škody hrozí. Porušenie prevenčnej povinnosti poškodeným môže preto zakladať jeho spoluzavinenie na vzniku škody v zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka. Ide o záväznú právnu povinnosť každého dodržiavať nielen povinnosti uložené právnymi predpismi a povinnosti prevzaté zmluvne, ale - aj bez konkrétne stanoveného pravidla správania - počínať si natoľko obozretné, aby konaním alebo opomenutím konania nevznikla škoda iným ani jemu samému. Takto stanovená generálna prevencia je súčasťou občianskoprávneho zodpovednostného systému. Ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka nemá len preventívne výchovnú povahu. Povinnosť vyslovená týmto ustanovením je pre každého z účastníkov občianskoprávných vzťahov záväznou právnou povinnosťou určitým spôsobom sa správať. Preto jej nedodržanie predstavuje porušenie. Toto ustanovenie je súčasne vyjadrením všeobecnej zásady ochrany dobrých mravov v občianskoprávných vzťahoch spočívajúce v tom, že sa účastníci občianskoprávných vzťahov majú správať vždy tak, aby nespôsobili škodu na zdraví, majetku, právach iného, prírode či životnom prostredí. Všetky pravidlá správania sa v najrôznejších situáciách nemôžu byť ustanovené či podrobne upravené právnymi predpismi. Ustanovenie § 415 ukladá preto povinnosť každému postupovať vzhľadom na konkrétne okolnosti tak, aby nedal príčinu k vzniku škody na zdraví, na majetku a na iných hodnotách. Správať sa v rozpore s touto povinnosťou znamená správať sa protiprávne. Ustanovenie § 415 ale nezakladá samostatnú skutkovú

podstatu zodpovednosti za škodu, ako je niekedy mylne vyvodzované, ale porušenie tejto povinnosti (namiesto porušenia konkrétnej zákonnej alebo zmluvnej povinnosti) predstavuje porušenie, ktoré - ak je príčinou vzniku škody - znamená vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Vždy je potrebné posúdiť, či škodlivý výsledok by nebol nastal aj bez tohto porušenia, teda či počínanie v súlade s prevenčnou povinnosťou bolo spôsobilé škodu, ktorá vznikla, zabrániť.

Východiskom ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka je skutočnosť, že škoda nemusí byť iba výsledkom konania škodcu (viacerých škodcov), ale aj samotného poškodeného. Preto je potrebné, aby v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou v občianskoprávných vzťahoch bola taká skutočnosť zohľadnená a poškodený buď pomerne, alebo úplne niesol škodu vzniknutú na vlastnom majetku či zdraví. Aj keď zákon hovorí o zavinení poškodeného, neznamená to, že zavinenie vo forme úmyslu alebo neobstarlivosti je nevyhnutným predpokladom jeho spoluúčasti v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka. V občianskom súdnom konaní súd o spoluzavinení poškodeného prihliada aj bez návrhu z úradnej povinnosti (pozri R 27/1979). Ak v priebehu súdneho konania vyšli najavo také skutkové okolnosti na strane poškodeného, ktoré boli príčinou, popr. jednou z príčin vzniku škody, nemožno vyvodiť plnú zodpovednosť škodcu práve pre chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi jeho konaním a škodou. V rozsahu, v akom sa na škodlivom následku podieľali okolnosti na strane poškodeného, nie je daná zodpovednosť škodcu. Príčinná súvislosť medzi odškodňovaným následkom a konaním škodcu je nevyhnutným predpokladom jeho zodpovednosti za škodu. Preto stále platí, že v spornom konaní súd aj bez námietky škodcu rozhoduje o prípadnej spoluúčasti poškodeného na vlastnej škode.

Z obsahu spisu má dovolací súd za preukázané, že navrhovateľ a odporca 2/ sa 13. júla 2002 zúčastnili na večierku v meste Butten (Francúzska republika), na ktorom požili veľké množstvo alkoholu. Z večierka sa vracali 14. júla 2002 motorovým vozidlom odporcu 2/, ktoré aj sám pod vplyvom alkoholu šoféroval, pričom navrhovateľ bol jeho spolujazdcom. Počas cesty z večierka došlo k dopravnej nehode, ktorú zapríčinil odporca 2/. Navrhovateľ pri tejto dopravnej nehode utrpel zranenia celého tela. Z písomných potvrdení účastníkov večierka Q. J., S. - D. G. a D. I. jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ a odporca 2/ sa spolu s týmito osobami zdržali počas celého večierka, pričom obaja požili veľké množstvo alkoholu (svoju opitosť aj priznali). Podľa názoru dovolacieho súdu preto navrhovateľ musel mať a mal vedomosť o skutočnosti, že odporca 2/ počas celého večierka požíval alkoholické nápoje. Napriek tejto skutočnosti odporcu 2/ neodhovril od riadenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, ale navyše do tohto motorového vozidla nastúpil ako spolujazdec, pričom ako sám vo svojej výpovedi uviedol, celú situáciu vnímal. Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že navrhovateľ týmto svojím správaním porušil svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, pretože ak by do motorového vozidla, ktoré riadil odporca 2/ pod vplyvom alkoholu nenastúpil, resp. odporcu 2/ od riadenia odhovril, ku škode na jeho zdraví by vôbec nedošlo. Keďže okolnosti na strane navrhovateľa viedli k vzniku škody na jeho zdraví, súdy nižšieho stupňa správne postupovali, keď v zmysle ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka rozhodli, že navrhovateľ a odporca 2/ budú znášať následky škodnej udalosti pomerne.

Súdy nižšieho stupňa teda vo veci správne aplikovali ustanovenia § 415 a § 441 Občianskeho zákonníka. Ak generálny prokurátor v danej veci dospel k opačnému názoru, ide o právny názor nesprávny, nemajúci oporu v zákone.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky napokon namietal nesprávne právne posúdenie otázky premlčania nároku voči odporcovi 2/ ako aj porušenie ustanovenia § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. súdmi nižšieho stupňa. Uviedol, že ak bol nárok navrhovateľa včas uplatnený u poisťovateľa je potrebné ho považovať za včas uplatnený aj u samotného škodcu, keďže uplatnením nároku voči poisťovateľovi sa považuje nárok za uplatnený priamo voči škodcovi.

V zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

V povinnom zmluvnom poistení platí zásada, že poškodený môže náhradu škody spôsobenú prevádzkou motorového vozidla požadovať buď od poisteného škodcu, alebo od poisťovateľa (priamy nárok), pričom sa na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premlčanie nároku voči škodcovi. Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Napriek tomu tieto dva

nároky na náhradu škody nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania. Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, pričom proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody, proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 PZP). Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Navrhovateľ mal preto v súdnej veci možnosť uplatniť si nárok na náhradu škody buď od odporkyne 1/, od odporcu 2/ alebo od oboch naraz, pričom začatie plynutia premlčacej doby sa u odporcov posudzuje osobitne. Tvrdenie generálneho prokurátora, že včasným uplatnením nároku u poisťovateľa je nárok včas uplatnený aj proti odporcovi 2/ ako škodcovi, nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení, naopak je v rozpore s ustanovením § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré umožňuje poškodenému pri uplatnení si náhrady škody žalovať poisťovateľa alebo aj škodcu. Skutočnosť, že navrhovateľ si neuplatnil svoj nárok na náhradu škody proti škodcovi včas má za následok, že jeho nárok je voči nemu premlčaný. Generálny prokurátor Slovenskej republiky preto aj z tohto dôvodu namietá nesprávne právne posúdenie súdmi nižšieho stupňa neopodstatnene.

So zreteľom na uvedené dovolací súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). V danom prípade podnet podal navrhovateľ, ale Najvyšší súd Slovenskej republiky mu neuložil povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania, pretože odporcovia nepodali návrh na náhradu trov tohto konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.